

Daniels bok – nummer ti

Prosesen

Jeff Pippenger

2023-12-05

I Daniels første kapittel ble Daniel ført bort i det syttiårige fangenskap som Jeremia hadde profetert om, og han ble værende der inntil Kyros' første regjeringsår.

Og Daniel ble værende helt til kong Kyros' første regjeringsår. Daniel 1,21.

Slik levde Daniel gjennom hele historien om de sytti årene i fangenskap, helt til det påbudet som tillot det gamle Israel å vende tilbake for å gjenoppbygge og gjenreise Jerusalem.

I Persias konge Kyros' første regjeringsår, for at Herrens ord ved Jeremias munn skulle bli oppfylt, vakte Herren ånden hos Kyros, kongen av Persia, så han lot utrope i hele sitt rike, og også lot det nedtegne skriftlig, idet han sa: Esra 1:1.

Daniel er derfor symbolet på prøvelsesprosessen for de hundre og førtifire tusen, som begynte den 11. september 2001 og fortsetter inntil «dekretet», som markerer kallet ut av Babylon.

Og jeg hørte en annen røst fra himmelen, som sa: Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu. Åpenbaringen 18:4, 5.

De sytti årene i fangenskap er prøvelses- og renselsesperioden for de hundre og førtifire tusen. Den 11. september 2001 kom Islams tredje ve. Dette er bare erkjent av dem som tar imot adventismens grunnleggende sannheter. Det første ve og det andre ve ble begge riktig identifisert som Islam av pionerene. På både pionerkartet fra 1843 og det fra 1850, som Ellen White godkjente, og som er utpekt som en oppfyllelse av Habakkuk kapittel to, blir Islam identifisert som den femte og den sjette basun. De siste tre basunene er ve-basuner.

Og jeg så, og hørte en engel fly midt gjennom himmelen, som sa med høy røst: Ve, ve, ve over jordens innbyggere på grunn av de øvrige basunrøster fra de tre engler som ennå skal blåse! Åpenbaringen 8:13.

Dersom det finnes tre ve-basuner, og den første og den andre ve-basunen er islam, er det temmelig enkelt å erkjenne at den tredje ve-basunen også er islam. Et element i symbolet på islam som ve-basuner er deres tilbakeholdelse, og deretter når de blir løslatt. Søster White identifiserer de fire vindene i Åpenbaringen 7 som en «vred hest», som søker å «bryte løs» og «føre død og ødeleggelse» i sitt kjølvann.

«Engler holder de fire vinder tilbake, fremstilt som en rasende hest som søker å bryte seg løs og storme frem over hele jordens overflate, med ødeleggelse og død i sitt spor.

«Skal vi sove helt på terskelen til den evige verden? Skal vi være trege og kalde og døde? Å, måtte vi i våre menigheter ha Guds Ånd og ånde innblåst i Hans folk, så de kunne stå på sine føtter og leve. Vi trenger å se at veien er smal, og porten trang. Men idet vi går inn gjennom den trange port, er dens vidde uten grense.» Manuscript Releases, bind 20, 217.

De fire englene som holder de fire vindene tilbake, holder tilbake den «vrede hest» i Bibelens profeti som frembringer død og ødeleggelse. I Åpenbaringen kapittel ni, hvor den første og den andre ve-basunen blir identifisert, er det en konge som blir identifisert. Han blir identifisert i Åpenbaringen «ni-elleve».

Og de hadde en konge over seg, avgrunnens engel; hans navn på hebraisk er Abaddon, men på gresk har han navnet Apollyon, som den som er over dem. Åpenbaringen 9:11.

Navnet, og derfor karakteren, til islams konge er Abaddon på hebraisk og Apollyon på gresk. I både Det gamle og Det nye testamentet, representert ved hebraisk og gresk, finnes islams karakter i definisjonen av de to navnene. I begge ordene er definisjonen «død og ødeleggelse». Søster White sier at den «vrede hest» som de fire englene holder tilbake mens de hundre og førtifire tusen blir beseglet, søker å bryte løs og bringe «død og ødeleggelse» i sitt spor.

Den første henvisningen i Skriftene til islam er Ismael, far til dem som fastholder islams religion. I denne første henvisningen blir han omtalt som en vill mann, og ordet som er oversatt med «vill», betyr «det ville arabiske esel». Den første profetiske henvisningen til islam er et symbol fra hestefamilien, og en hest er hvordan pionerene framstilte islam i den første og den andre ve på de to hellige diagrammene. De fire vindene i Åpenbaringen kapittel sju holdes tilbake, eller «hemmes», inntil Gud besegler sitt folk. Beseglingsprosessen for de hundre og førtifire tusen er også prøveprosessen og renselsesprosessen.

Alle disse profetiske fremstillingene er representert ved Daniels fangenskap i sytti år, som begynner med Jojakim, symbolet på bemyndigelsen av det første budskapet, og varer inntil «dekretet» som kaller menn og kvinner ut av Babylon. Islams tilbakeholdelse og deretter frigivelse er et profetisk kjennetegn ved islam som et symbol i bibelsk profeti.

Når de omtales som de «fire vinder», holdes de tilbake mens Guds tjenere besegles. Ved begynnelsen av det andre Ve, i tidsprofetien på tre hundre og nitti år og femten dager, som ble oppfylt den 11. august 1840, ble fire engler, som representerte islam i det andre Ve, «løst». Ved slutten av profetien ble de «holdt tilbake».

Og den sa til den sjette engelen, han som hadde basunen: Løs de fire englene som er bundet ved den store elven Eufrat. Og de fire englene ble løst, de som var gjort rede til timen og dagen og måneden og året, for å drepe den tredje delen av menneskene. Åpenbaringen 9:14, 15.

Den 11. september 2001 ble det første budskapet i de hundre og førtifiretusens historie gitt kraft, da islam i det tredje ve ble «løst». Men det ble umiddelbart «holdt tilbake». Søster White forklarer hvorfor dette skjedde, men først bør vi erindre at hensikten med islam ved dets første bibelske omtale var å opprøre folkeslagene; for Ismaels hånd skulle være mot hver mann, og hver manns hånd mot islam.

Og Herrens engel sa til henne: Se, du er med barn og skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet Ismael; for Herren har hørt din nød. Og han skal være som et villesel blant menneskene; hans hånd skal være mot hver mann, og hver manns hånd mot ham; og han skal bo like overfor alle sine brødre. 1 Mosebok 16:11, 12.

Hensikten med islam i Bibelens profeti er å forene alle nasjoner mot islam, før De forente nasjoner vender sin vrede mot sabbatsholderne. Den 11. september 2001 er enhver som forstår 9/11 som markeringen av begynnelsen på gjentakelsen av rekkefølgen i de millerittiske begivenhetene, blitt som «Daniel» da han ble ført til Babylon i sytti år. Jojakim identifiserer begynnelsen på den prøveprosessen, og islam i det tredje ve ble da løslatt, men straks holdt tilbake, slik at Gud kunne besegle sitt folk.

«Dette synet ble gitt i 1847, da det bare var svært få av adventbrødrene som holdt sabbaten, og blant disse var det bare noen få som antok at overholdelsen av den var av tilstrekkelig betydning til å trekke en skillelinje mellom Guds folk og de vantro. Nå begynner oppfyllelsen av dette synet å bli synlig. 'Begynnelsen på denne trengselstid,' som her er nevnt, viser ikke til den tid da plagene skal begynne å bli utøst, men til en kort periode like før de blir utøst, mens Kristus er i helligdommen. På den tid, mens frelsesverket avsluttes, vil trengsel komme over jorden, og folkeslagene vil bli vrede, men holdt tilbake slik at de ikke hindrer den tredje engels verk. På den tid skal 'sildigregnet,' eller vederkvegelsen fra Herrens åsyn, komme for å gi kraft til den tredje engels høye rop og berede de hellige til å bli stående i den tiden da de sju siste plagene skal bli utøst.» Early Writings, 85.

Daniels sytti år begynte den 11. september 2001, da islam ble løslatt og gjorde folkene vrede ved plutselig og uventet å slå til mot jorddyret i Åpenbaringen tretten. Deretter ble islam holdt tilbake, slik at den tredje engels verk kan fullføres. Den tredje engels verk er beseglingen av Guds folk, og da dette verket begynte den 11. september 2001, begynte siste regn å «sprinkle». Daniel kapittel én fremstiller prøvelsesprosessen for de hundre og førtifire tusen, med begynnelse den 11. september 2001 og fortsettende inntil den andre «røsten» i Åpenbaringen atten kaller Guds andre hjord ut av Babylon. Daniel representerer derfor et folk som nå er i åndelig fangenskap, helt frem til selve avslutningen av prøvelsesprosessen. Avslutningen på prøvetiden i Daniel kapittel én blir identifisert som «dagenes ende».

Da tiden var til ende, de dager som kongen hadde fastsatt at de skulle føres frem, førte hoffsjefen dem inn for Nebukadnesar. Og kongen talte med dem; og blant dem alle ble det ikke funnet noen som Daniel, Hananja, Misjael og Asarja. Derfor ble de stående for kongen. Og i alle spørsmål om visdom og forstand som kongen spurte dem om, fant han dem ti ganger bedre enn alle spåmennene og stjernetolkerne som fantes i hele hans rike. Daniel 1:18–20.

Den tredje prøven, som representerer en profetisk lakmustest for Daniel og de tre verdige, var da de ble prøvd av Nebukadnesar og funnet å være «ti ganger bedre enn alle spåmennene og stjernetyderne som fantes i hele hans rike». Den tredje prøven er representert ved dom, og dommen fant sted ved «dagenes ende». I Daniels bok er «dagenes ende» der Daniel står fram i sin lodd.

«Mange skal bli rensset og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå Salig er den som venter og når

fram til tusen tre hundre og fem og tretti dager. Men gå du (Daniel) bort til enden kommer; for du skal hvile og stå opp til din lodd ved dagenes ende.»

«Tiden er kommet for at Daniel skal stå fram i sin lodd. Tiden er kommet for at lyset som ble gitt ham, skal gå ut til verden som aldri før. Dersom de som Herren har gjort så mye for, vil vandre i lyset, vil deres kunnskap om Kristus og profetiene som angår Ham, bli sterkt økt idet de nærmer seg avslutningen på denne jordens historie.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, 1174.

Søster White identifiserer «enden på dagene» i forbindelse med renselsesprosessen i vers ti i Daniel kapittel tolv. Hun benytter ofte vers ti sammen med vers trettens «enden på dagene».

«Mange skal bli rensset og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de vise skal forstå.... Salig er den som venter og når fram til de tusen tre hundre og fem og tretti dager. Men gå du (Daniel) bort til enden kommer; for du skal hvile og stå opp til din lodd ved dagenes ende.»

«Daniel står i dag på sin tilmålte plass, og vi skal gi ham anledning til å tale til folket. Vårt budskap skal gå ut som en brennende lampe. 'På den tid skal Mikael stå fram, den store fyrsten som verner ditt folks barn; og det skal komme en trengselstid som det ikke har vært maken til siden noe folkeslag ble til og helt til den tid. Men på den tid skal ditt folk bli frelst, hver den som finnes oppskrevet i boken. Og mange av dem som sover i jordens støv, skal våkne, noen til evig liv og noen til skam og evig avsky. Og de forstandige skal skinne som himmelhvelvingens glans, og de som har ført de mange til rettferdighet, som stjernene i all evighet.'»

«Disse ord fremstiller det arbeid som vi skal utføre i disse siste dager. Vi er ikke halvt våkne. Vi har ikke den kraft som er nødvendig for å utføre det arbeid som må gjøres. Vi må komme inn i livet, komme inn i enhet. Nå, nettopp nå, må vi stå i den stilling hvor omvendelse og tilgivelse skal være de fremtredende kjennetegn ved vårt arbeid. Det må ikke være noen strid. Det er for sent å innlate seg med Satan i hans verk med å forblinde øynene. Det er for sent å gi akt på forførende ånder og demoners læresetninger.»

«Jeg er pålagt å si at når Den Hellige Ånd gir tunge og ytring, skal vi få se et verk utført som ligner det som ble gjort på pinsedagen. Kristi representanter vil arbeide med innsikt. Det vil ikke finnes én mann her og en annen der som søker å rive ned og ødelegge.

«'Før beslutningen blir fullbyrdet, før dagen farer forbi som agnene, før Herrens brennende vrede kommer over dere, før dagen for Herrens vrede kommer over dere, søk Herren, alle dere ydmyke på jorden, som har holdt Hans dom; søk rettferdighet, søk ydmykhet: kanskje dere kan bli skjult på dagen for Herrens vrede.'» Australian Union Conference Record, 11. mars 1907.

Beseglingen av de hundre og førtifire tusen, som er fremstilt ved de sytti årene av Daniels fangenskap i Babylon, er fremstilt i Daniels bok kapittel tolv, vers ti. Verset bærer «sannhetens» kjennetegn, for det identifiserer de tre trinnene som er kjennetegnene ved det hebraiske ordet «sannhet». Mange skal bli rensset, gjort hvite og deretter prøvet. Daniel og de tre verdige ble rensset ved frykten for Gud i kapittel én, for de bestemte seg for ikke å ete den babylonske kost. Deretter

viste de et åsyn som var gjort skjønnere og fetere enn de som åt den babylonske maten. Deres åsyn var Kristi rettferdighet, som er de hvite klær. Deretter ble de prøvet da de gikk inn i Nebukadnesars dom, ved dages ende.

Ved «dages ende», når Daniel står «på sin tilmålte plass», vil «kunnskapen om Kristus og profetiene som angår ham, bli sterkt økt» blant Guds folk. Nebukadnesar bemerket at i «alle spørsmål om visdom og innsikt» ble Daniel og de tre menn «funnet» å være «ti ganger bedre enn alle magikerne og stjerntolkerne som var i hele hans rike.»

Daniel kapittel én illustrerer erfaringen til de hundre og førtifire tusen, som går gjennom en tretrinns prøvingsprosess. Idet Søster White kommenterer denne prosessen, sier hun: «Disse ordene fremlegger det verk som vi skal utføre i disse siste dager. Vi er ikke engang halvt våkne. Vi har ikke den kraft som er nødvendig for utførelsen av det verk som må gjøres. Vi må komme inn i livet, komme inn i enhet. Nå, akkurat nå, må vi stå i den stilling hvor omvendelse og tilgivelse skal være de fremtredende kjennetegn ved vårt arbeid. Det må ikke være noen tretting.»

Prøvingsprosessen som leder til «dages ende», leder til de to vitnenes oppstandelse i Åpenbaringen kapittel elleve. Det arbeidet vi nå skal gjøre, er å ta imot budskapet fra 11. september 2001 og våkne opp, slik det fremstilles ved de døde, tørre ben. «Vi må komme til liv, komme i forening.» Når vi gjør dette, vil de fremtredende kjennetegnene ved vårt arbeid være vår «omvendelse og tilgivelse». Det fremtredende kjennetegnet ved vårt arbeid fremstilles ved Daniel i kapittel ni, når han ber bønne fra Tredje Mosebok tjueseks og ber om tilgivelse for sine synder og sine fedres synder, samtidig som han erkjenner at han hadde vandret Gud imot helt siden skuffelsen som markerte begynnelsen på ventetiden den 18. juli 2020. Han må også erkjenne at Gud hadde vandret ham imot i den samme perioden. Daniel representerer dem som har gått gjennom et fangenskap på «sytti år», helt siden 18. juli 2020.

De sytti årene er et symbol på «de sju tidene» i Tredje Mosebok tjueseks. Krønikeboken opplyser oss om at de sytti årene var den perioden da landet skulle «nyte» de sabbatene som det ikke fikk nyte på grunn av det gamle Israels opprør mot pakten i Tredje Mosebok tjuefem.

For å oppfylle Herrens ord ved Jeremias munn, inntil landet hadde fått nyte sine sabbater; så lenge det lå øde, holdt det sabbat, inntil sytti år var fullendt. 2 Krønikebok 36:21.

Som et symbol på en profetisk «ørken» er de «tre og en halv dagene» da de to vitnene i Åpenbaringen elleve lå døde på gaten etter 18. juli 2020, et symbol på «sytti år», og også et symbol på «sju tider». Ved «dages ende» er det et symbol på enden på de profetiske dagene som ble forseglet i Daniels bok.

I 1798 ble Daniels bok åpnet, og Daniel stod fram på sin plass, rede til å oppfylle sin hensikt.

«Når Gud gir et menneske et særlig verk å utføre, skal han stå på sin plass og i sin lodd, slik Daniel gjorde, rede til å svare på Guds kall, rede til å oppfylle Hans hensikt.» Manuscript Releases, bind 6, 108.

Den 22. oktober 1844, i oppfyllelse av Daniel kapittel åtte, vers fjorten, stod Daniels bok atter i sin lodd. 1798 og 1844 er avslutningen på den første og den andre forbitrelse, og markerer derfor slutten på «sju tider». «Dagens ende» i Daniels bok er et symbol på avslutningen av et fangenskap som er fremstilt ved «sju tider». I Daniel kapittel fire levde Nebukadnesar som et dyr mens «sju tider» fór over ham. Ved «dagens ende» ble hans kongedømme og forstand gitt ham tilbake.

Og ved dagenes ende løftet jeg, Nebukadnesar, mine øyne opp mot himmelen, og min forstand vendte tilbake til meg, og jeg lovpriste Den Høyeste, og jeg priste og æret ham som lever til evig tid, han hvis herredømme er et evig herredømme, og hvis rike varer fra slekt til slekt. Og alle jordens innbyggere regnes som intet; og han gjør etter sin vilje med himmelens hær og blant jordens innbyggere; og ingen kan holde hans hånd tilbake eller si til ham: Hva gjør du? På samme tid vendte min forstand tilbake til meg; og til mitt kongedømmes ære vendte min heder og glans tilbake til meg; og mine rådgivere og mine stormenn oppsøkte meg; og jeg ble stadfestet i mitt kongedømme, og overmåte stor majestet ble lagt til meg. Daniel 4:34–36.

Slutten på beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen fremstilles som «dagens ende», og representerer derfor den symbolske avslutningen på «sytti år» og også på «sju tider». På den tiden vil «omvendelse og tilgivelse» være de kjennetegn som representerer gjerningen til dem som tidligere var døde i gaten som går gjennom dalen med døde, tørre ben.

Det synlige kjennetegnet ved de hundre og førtifire tusens omvendelsesverk fremstilles i Esekiel kapittel ni som «sukkende og ropende». Når Guds folk bekjenner og legger bort sine personlige synder, når de erkjenner at de har gjentatt de samme syndene som sine fedre, når de legger til side sin meningsstolthet og innrømmer at de har vandret i strid med Gud, og også at Han har vandret i strid med dem siden ventetiden inntrådte den 18. juli 2020, da vil de bli funnet å ha «ti ganger» større profetisk kraft enn alle de andre bekjente vise menn i riket.

Beseglingsprosessen begynte med Islams løsning og deretter tilbakeholdelse. Denne prosessen ender slik den begynte, når Islam atter en gang slippes løs. Det slippes løs ved enden av beseglingstidens dager, som for Daniel var Kyros' dekret som kalte menn ut av Babylon. Det er der, ved enden av renselsens dager, ved dommen over søndagslovens «dekret» i De forente stater, at de trofaste vil bli funnet å eie «ti ganger mer» profetisk kraft.

«Dere skyver Herrens komme altfor langt ut i tiden. Jeg så at senregnet kom like plutselig som midnattsropet, og med ti ganger så stor kraft.» Spalding and Magan, 5.

Vi vil begynne behandlingen av Daniel kapittel to i den neste artikkelen.

«Dette var midnattsropet, som skulle gi kraft til den andre engels budskap. Engler ble sendt fra himmelen for å vekke de motløse hellige og berede dem for det store arbeidet som lå foran dem. De mest begavede menn var ikke de første til å motta dette budskapet. Engler ble sendt til de ydmyke, hengivne, og drev dem til å løfte ropet: 'Se, brudgommen kommer; gå ham i møte!' De som var betrodd ropet, skyndte seg og lot budskapet lyde i Den Hellige Ånds kraft, og vekket sine motløse brødre. Dette verk hvilte ikke på menneskers visdom og lærdom, men på Guds kraft, og hans hellige som hørte ropet, kunne ikke stå det imot. De mest åndelige tok først imot dette budskapet, og de som tidligere hadde ledet i verket, var de siste til å motta det

og hjelpe til med å forsterke ropet: 'Se, brudgommen kommer; gå ham i møte!'» Early Writings, 238.